

El retaule del flautista

Una vegada hi havia a Alemanya una vila molt bonica, Pimburg, banyada al sud per les aigües del riu Weser. Quan comença aquesta història, fa més de sis-cents anys, els pimburguesos i la seva vila eren víctimes d'un terrible flagell: rates!

N'hi havia tantes i eren tan grosses que atacaven els gossos i es menjaven els gats. Quant als aliments, ho devoraven tot: piles de formatge, barrils sencers d'arengades, tastaven la sopa de les olles i feien el niu dins dels barrets dels vilatans.

Escena II (Quadre segon)

(El barber Hans ensabona la cara de l'alcalde.)

SCHMID: Estova'm bé la barba, que l'altre dia vas fer-me tres talls.

HANS: I tres osques a la navalla. Mai no he vist una barba tan dura.

(Entra l'agutzil.)

AGUTZIL: Senyor alcalde, el síndic Weis i el síndic Baun voldrien parlar amb vós.

SCHMID: I ara! Que tornin a la tarda, tinc Consell a les onze.

AGUTZIL: Diuen que és un assumpte referent al Consell i que és molt urgent.

SCHMID: Bé, que passin.

(L'agutzil surt i entren els dos síndics.)

TOTS DOS: Alcalde!

SCHMID: Bon dia, bon dia.

WEIS: Hem sabut que l'Ajuntament vol llançar una gran ofensiva contra les rates.

SCHMID: Efectivament, l'Ajuntament no pot ignorar el problema. Farem el que calgui i més per tal d'aniquilar-les.

WEIS: Alcalde, la Corporació d'Apotecaris posa la seva ciència a disposició de l'Ajuntament.

BAUN: I el Gremi de Manyans, el seu enginy.

SCHMID: L'Ajuntament agraeix aquestes valuoses col·laboracions. Suposo que són desinteressades...

BAUN: Almenys fins on ho permetin les nostres possibilitats.

SCHMID: I no perjudiqui la vostra butxaca.

WEIS: Alcalde, no ens mou solament l'interès material...

BAUN: Pensem sobretot en les famílies que pateixen la plaga.

WEIS: I hem estudiat la manera de millorar els mata-rates.

BAUN: I de perfeccionar les rateres.

WEIS: Alcalde, la Corporació d'Apotecaris ha compost un nou mata-rates doblement mortífer.

SCHMID: Oh!

Lectura 11

BAUN: Per la nostra banda, el Gremi de Manyans ha inventat un nou model de ratera doblement mortífer: aquí el té. Aquesta ratera porta dues molles. Resultat: matem dues rates d'un sol cop.

SCHMID: Permeteu-me que us felicit. I... digueu-me, resulta molt car?

WEIS: El nou mata-rates val... el doble.

BAUN: I la nova ratera també.

SCHMID: *(El barber li ha fet un tall.)* Refoina!

HANS: Perdoneu, alcalde.

SCHMID: Però què et passa?

HANS: És que tinc la casa plena de rates, sabeu?

SCHMID: I quina culpa en tinc, jo?

HANS: Bé, ara sembla que s'arreglarà, oi?

SCHMID: I és clar que sí... I quant creieu que pot costar eliminar-les totes?

BAUN: Matar una rata costa un escut.

WEIS: Tantes rates, tants escuts.

SCHMID: Són una pila d'escuts!

WEIS: La quantitat de rates augmenta al ritme d'una progressió geomètrica.

SCHMID: Mare de Déu! El Consell es reuneix a les onze. En parlarem.

WEIS: Bé, si és per l'Ajuntament...

BAUN: I si l'encàrrec és important...

WEIS: Podríem fer un bon descompte...

BAUN: I una petita comissió...

SCHMID: *(El barber li ha fet un altre tall.)* Ai!

HANS: Perdoneu, alcalde.

SCHMID: Ja està bé, home. Apa, deixa-ho.

HANS: Esteu a mig afaitar...

SCHMID: Avui m'espellussaries la cara... Vés-te'n.

(El barber surt.)

SCHMID: Què dèieu?

BAUN: I una petita comissió per a vós.

SCHMID: Les grans calamitats acostumen a afavorir els negocis. Dissortadament per als gremis les arques de l'Ajuntament són buides.

WEIS: Pimburg no és pas una vila pobre.

BAUN: Tanmateix, jo diria que és una vila pròspera.

SCHMID: Bé, d'un lloc o d'un altre traurem els diners.

WEIS: Esperem-ho, alcalde.

(S'apaguen els llums.)

Jordi Teixidor (adaptació)

El món del teatre

L'origen del teatre

Les primeres representacions teatrals van tenir el seu origen a la Grècia antiga, molt abans del naixement de Crist. Els teatres grecs estaven construïts en pedra formant un semicercle on se situaven les grades i, al fons, l'escenari. Aquesta estructura feia possible que els espectadors poguessin sentir els diàlegs de l'obra, encara que estiguessin situats lluny de l'escenari. Els actors grecs portaven unes màscares molt grosses fetes amb draps enguixats i acolorits, que sovint complementaven amb grans perruques i vestits molt llargs. A l'escenari, els actors declamaven i cantaven els textos al ritme d'una flauta.

El teatre medieval

Al final de l'edat mitjana, el teatre religiós va fer acte de presència a les ciutats. Un pregoner reclutava actors entre la població. Capellans, burgesos i artesans s'oferien voluntaris per representar els gairebé 500 personatges del *Misteri*, una llarga peça teatral que explicava la història sagrada. Els actors deien el text amb força i aplom, enmig de la cridòria de la multitud i quan acabaven tornaven als seus seients. L'animador de l'espectacle dirigia el *Misteri* com un director d'orquestra: donava la sortida als actors i apuntava el text.

Des del segle XIII, a més del teatre religiós, van començar a proliferar petites companyies que representaven **farses**. Les farses eren unes petites peces còmiques que es representaven en els entreactes del *Misteri* per distreure el públic. Més endavant, les farses es van convertir en un gènere a part.

En aquesta època també eren molt populars les companyies teatrals de la *Commedia dell'Arte*, que feien representacions còmiques a les places dels pobles sobre un taulat molt senzill. L'**arlequí**, el personatge més emblemàtic d'aquestes companyies ambulants, era un comediant vestit amb roba de coloraines que feia cabrioles, cantava i recitava, però sobre tot, feia servir la imaginació i l'enginy.

William Shakespeare, el rei dels dramaturgs

L'anglès William Shakespeare, un dels genis teatrals de tots els temps, dirigia i a vegades interpretava els seus personatges en un dels teatres més famosos d'Europa, el Globe de Londres, que podia acollir fins a 800 espectadors. En el Globe es barrejaven les dames elegants i els burgesos rics amb gent de les classes socials més populars. L'ambient era tensíssim, els espectadors intercanviaven paraules grolleres. Els actors declamaven un text escrit amb una llengua riquíssima, barreja de les expressions pedants dels nobles i les més grolleres de les classes populars. Shakespeare mesclava amb encert l'encís i el vici, la fantasia i el crim, els temes profunds i les pallassades.

Molière, el rei dels comediants

A la França del segle XVII, Molière era considerat el rei dels comediants. Durant més de dotze anys va recórrer els camins de França representant les seves obres, on es ridiculitzen els avars, els vanitosos, els hipòcrites i els seductors. Caricaturitzant els defectes de les persones i fent que es riguessin de les seves febleses, Molière aspirava a corregir-les.

La tramoia

Fins al segle XVI, les companyies de comediants actuaven a places públiques o a les cases dels nobles. A poc a poc, però, a Anglaterra, Espanya i Itàlia es van començar a construir teatres. Aleshores va néixer el desig de millorar els decorats, un luxe inaccessible per a les companyies ambulants, equipades amb material escàs. Al segle XVII va començar, doncs, l'època de la **tramoia**. El públic ingenu es meravellava veient baixar del cel, entre grinyols de politges i cordes, qualsevol artefacte del decorat que amagava el mecanisme.

El teatre modern

A poc a poc, les tècniques teatrals, que ja eren prou complexes, van mobilitzar molts professionals, es va imposar la necessitat d'un cap que dirigís el conjunt de persones que intervenen en una obra. Per això, en el segle XIX apareix la figura del **director teatral**, el qual, juntament amb l'autor del text, els actors, els escenògrafs, els tècnics de llum..., munta l'espectacle.

El teatre actualment és una empresa on treballa moltíssima gent. A part de l'autor de l'obra, els actors i el director, es necessiten tècnics de tota mena. Els actors segueixen unes tècniques força complexes: domini de la veu, capacitat per interioritzar el personatge, elasticitat...

Mecanoscrit del segon origen

L'Alba, una noia de catorze anys, tornava de l'hort de casa seva amb un cistellet ple de figues negres de coll de dama, quan s'aturà a renyar dos nois, que havien pegat a un altre i l'havien fet caure al toll de la resclosa. Els va dir:

–Què us ha fet?

–No el volem amb nosaltres, perquè és negre –van contestar ells.

–I si s'ofega?

I ells es van arronsar d'espatlles: eren dos nois formats en un ambient cruel i ple de prejudicis.

I aleshores, quan l'Alba ja deixava el cistellet per tal de llançar-se a l'aigua, el cel i la terra van començar a vibrar amb una mena de trepidació sorda que anava augmentant, i un dels nois, que havia alçat el cap, digué:

–Mireu!

Tots tres van poder veure un estol d'aparells voladors que s'atansava remorosament a la llunyania. N'hi havia tants que cobrien l'horitzó. L'altre noi va dir:

–Són plats voladors, tu!

I l'Alba va mirar encara un moment cap als estranys objectes ovalats i plans que avançaven de pressa cap a la vila, mentre la tremolor de la terra i de l'aire augmentava i el soroll creixia. Però va pensar de nou en el fill de la seva veïna, en Dídac, i es va capbussar en l'aigua.

Dins l'aigua, l'Alba va nedar cap a les lianes que empresonaven el noi. I sense que el noi li donés cap feina, ja que havia perdut el coneixement, va arrossegar-lo amb una mà, mentre l'altra i les cames obrien un solc cap a la superfície, on la respiració continguda va explotar-li, com una bombolla que es forada, abans de continuar nedant fins a la riba.

En enfilem-se a la riba amb el cos del noi, encara va tenir temps de veure com el núvol d'aparells voladors desapareixia per l'horitzó.

I sense entretenir-se, l'Alba va ajeure en Dídac de bocons sobre l'herba del marge, va fer-li treure tanta aigua com pogué, el girà de cara enlaire en comprovar que encara no donava senyals de vida i enfonsà la boca en els seus llavis per tal de passar-li l'aire dels propis pulmons fins que el noi parpellejà i es mogué.

Llavors va estranyar-se que els dos nois que havien tirat en Dídac no hi fossin.

I després va veure que tots dos eren a terra garratibats.

En Dídac, que s'aixecava, preguntà:

–Vols dir que no són morts, Alba?

I llavors l'Alba va alçar la vista cap al poble i obrí la boca sense que li'n sortís cap so. Al seu davant, a tres-cents metres, Benaura semblava un altre poble, més pla; sota la pols que hi penjava

Lectura 13

com una boira. Les cases s'amuntegaven les unes damunt les altres, com si les hagués esclafat una gran mà barroera. Exclamà:

—Oh!

I tot seguit va arrencar a córrer camí avall.

A la vila no quedava res dempeus. Els edificis s'havien ensorrat. Tot de pedres i de teules partides estaven escampades pels carrers i cobrien les voreres. I arreu, mig colgats per les runes, hi havia cadàvers.

De sobte pensà què els devia haver passat als seus pares. I va córrer cap al tombant on hi havia casa seva. I ara la casa ja no hi era. La casa s'havia precipitat damunt del sostre dels baixos i a sota hi havia el pare, la mare... Va alçar les mans. I els llavis li tremolaven pel plor... fins que una veueta, que també plorava, digué al seu costat:

—I la mare, Alba?

En Dídac l'havia seguida des de la resclosa, havia recorregut com ella els carrers visitats per la mort, fins que havia arribat a casa seva. Perquè vivia allí, al costat, amb la Margarida.

L'Alba l'abraçà i ploraren tots dos.

L'Alba, però, va asserenar-se i digué:

—Deuen haver matat tothom.

I quan li explicava allò dels avions, que ell no havia vist perquè era sota l'aigua, van sentir un crit inesperat que els va fer girar el cap i van veure l'ocell que tenien al pati que movia les ales dins la gàbia.

—La cadenera!

—No estem sols Dídac, no estem sols!

I hi estaven, no havia quedat ningú de la seva espècie, ni cap mamífer. Havien quedat, però, les gallines, les mosques...

Tot explorant el terreny l'Alba es feia preguntes: però quina mena de vibració podia haver estat aquella que matés persones, animals, però que hagués respectat els insectes i els ocells?, que potser també havia succeït el mateix en altres ciutats?

En Dídac va preguntar:

—A tot arreu deu haver estat igual, Alba?

—De seguida ho sabrem.

Van recórrer la vila per proveir-se de roba, aliments i estris necessaris per començar l'expedició. Van dirigir-se al punt més alt de la vila i amb els prismàtics confirmaren que també el poble veí havia sucumbit a l'atac.

Manuel de Pedrolo (adaptació)

La predicció del temps

Oi que alguna vegada has volgut saber si tal dia farà sol perquè vols sortir d'excursió o anar a la platja? La predicció del temps o meteorologia serveix per aclarir aquest dubte, però també per valorar el risc d'alguns fenòmens que poden arribar a ser catastròfics.

Des de temps antic les persones han volgut predir el temps. Avui encara tots els mitjans de comunicació tenen un espai reservat a la informació meteorològica. Els homes i les dones del temps ens expliquen si farà sol o si plourà, si nevarà o si bufarà un vent molt fort.

La meteorologia és la ciència que estudia els fenòmens atmosfèrics i permet fer previsions sobre el temps que farà. Gràcies a aquestes previsions decidim la roba que ens posem o si cal que agafem el paraigua.

De tota manera, aquestes no són les úniques utilitats de les previsions meteorològiques. També serveixen per valorar el risc d'incendis forestals i preveure inundacions, tornados o situacions de contaminació elevada.

Cartes al director

I els altres homes i dones del temps?

En llegir l'article *La predicció del temps* publicat ahir en aquesta mateixa revista, vaig sentir la necessitat d'aclarir una idea que només s'hi apuntava.

A l'article s'esmentaven «els homes i les dones del temps que ens expliquen si farà sol o si plourà, si nevarà o si bufarà un vent molt fort». La major part de la gent només coneix els meteoròlegs que surten a la televisió. Ens diuen quin dia farà demà, però per poder fer-ho necessiten l'ajuda de milers de persones

que treballen arreu del món.

A Catalunya, hi ha moltes persones que dos cops al dia observen el temps i fan unes anotacions que envien als centres especialitzats. Aquesta mateixa tasca es fa des d'una sèrie d'estacions meteorològiques que enregistren si fa calor o fred, si bufa el vent o no, si fa humitat, si plou... Totes aquestes dades s'introdueixen en uns ordinadors que les analitzen amb l'ajut dels experts. Un cop analitzades, ja tenim la previsió del temps.

Tota aquesta feina serveix per calcular com evolucionarà el temps durant uns dies. No gai-

res dies, perquè les prediccions només es poden fer amb una setmana d'antelació com a màxim. Ja se sap que el temps és molt variable i que pot arrencar a ploure quan només fa cinc minuts que el sol picava de valent!

Reivindico, doncs, la feina de tot un col·lectiu a qui mai veiem la cara, però que són fonamentals per fer les prediccions meteorològiques. Sense la seva col·laboració res del que preveuen els homes i dones del temps no coincidiria amb la realitat.

Clàudia Huguet i Ferré. Reus

Cartes al director

La meteorologia i els hotels

Les idees que es plantegen a l'article *La predicció del temps* són molt respectables, però, segons la meva opinió, són poc realistes. Entendre les previsions meteorològiques com un termòmetre exacte del bon temps o del mal temps, de pluges o de vent, em sembla força arriscat.

Pertanyo al Gremi d'Hotelers de Girona i puc assegurar que les previsions que es fan darrerament pels mitjans de comunicació ens porten a la ruïna. Quan arriben períodes de vacances, en què el sector del turisme en pot treure profit, una previsió de mal temps pot fer canviar els plans de molta gent i donar-se de baixa d'aquella reserva d'hotel que havien fet per passar uns dies a la platja. Però és que, a més, la majoria de les vegades el temps no segueix les previsions i els hotels resten buits sota un sol que bada les pedres.

Deixem d'escoltar els homes i les dones del temps amb una fe cega. Sabem que la meteorologia no és una ciència exacta i, per tant, cal que no es facin afirmacions tan categòriques. Planifiquem les nostres vacances o caps de setmana sense condicionants atmosfèrics. La platja, els pobles i la costa també tenen possibilitats sense sol.

Antoni Costa i Domènec

Gremi d'Hotelers de Girona

Poca o molta exactitud...

Voldria manifestar el meu desacord amb l'article que va escriure Antoni Costa i Domènec quan es referia a la poca exactitud de la meteorologia. De les seves paraules sembla que es desprengui un rebuig a l'efectivitat de les previsions meteorològiques.

La meteorologia ha significat un avenç important en la mesura que es pot tenir un coneixement de les forces de la naturalesa i poder evitar certes catàstrofes. Les previsions meteorològiques per valorar els riscos d'incendis, inundacions o situacions de contaminació elevada fan una tasca molt profitosa i amb conseqüències positives per a la humanitat.

Quines conseqüències hauria provocat, per exemple, l'huracà Mitch a l'Amèrica Central si no s'hagués previst? I quants incendis forestals hauríem hagut de comptar si no haguéssim escoltat les mesures per evitar focs en èpoques d'alt risc?

Mercè Puig i Garcia

Granollers

El talp Eudald mira la tele

–Jo volia veure el mar. Feia temps que en sentia dir meravelles.

Els humans Cap de Carbassa, quan tornaven del mar, tenien la pell més bruna i els cabells més daurats, trepitjaven lleugers i sospiraven: “Quines vacances vora el mar!” I tenien l’alè salat com el vent que bufava de llevant.

–Un dia em va picar la curiositat i ja sabeu com ens ho maneguem els talps...

–Vas cavar una galeria! –va cridar en Bala, ràpid com un llampec.

–Això mateix. Vaig cavar i cavar i no em vaig aturar fins que vaig estar-ne segur. La humitat salobre, aquella sentor de iode, el tacte de la sorra. Ja hi era. Vaig sortir enfora i vet aquí la sorpresa.

–Quina sorpresa?

–Un cau de Caps de Carbassa amb rodes.

–Per la mosca vironera!

L’Eudald va rectificar.

–Un cau no, una ciutat sencera de petits caus arrencats els uns al costat dels altres, blancs i lluent, damunt unes rodes, amb tauletes al defora, cadires violades de flors i tendals de ratlles que feien una ombra deliciosa.

»Jo sóc tafaer de mena i vaig sentir curiositat. Vaig enfilar-me per les escales del cau que tenia més a la vora i vaig entrar.

–I què hi havia dins la casa?

–Hi havia un gran televisor. Al davant hi seien dos Caps de Carbassa grans i tres Caps de Carbassa petits que menjaven crispetes i ploraven.

–Per què ploraven, tiet?

–Ploraven perquè miraven la tele.

–La tele fa plorar?

–Unes vegades fa plorar, d’altres fa riure, d’altres fa por...

–És una capsa màgica?

–Molt bé, Taca-rodona! Les imatges són de mentida, però semblen de debò. És màgica.

–I què van dir els Caps de Carbassa quan et van veure, tiet?

–No em van veure. Quan els Caps de Carbassa miren la tele no tenen ulls per a res més.

»Jo ho vaig aprofitar per ensumar i descobrir on era i qui eren els Caps de Carbassa que seien davant la capsa màgica.

»Havia anat a parar a un càmping al costat del mar. Era dalt una rulot on passaven l’estiu uns avis amb els seus néts. Tot el càmping els coneixia com la família Telerina.

–I per què, tiet?

–Perquè no sortien mai de la rulot i passaven el dia davant la tele. Exactament com els vaig

Lectura 15

trobar, amb els ulls oberts com unes taronges, menjant crispets i bevent refrescos.

»Ja sabeu que jo sóc molt sociable i m'agrada fer amics. Vaig decidir presentar-m'hi. Vaig acostar-me a la Cap de Carbassa àvia i li vaig llepar la sabata.

–I et va donar una puntada de peu!

–De cap manera. La Cap de Carbassa àvia es va calar les ulleres, em va saludar com si fos de la família i em va deixar seure al seu costat. Es deia Teresa. «Vols mirar la tele? Au, seu aquí amb nosaltres. Vols una crispeta? Té, home, té, no facis compliments.» I va continuar asseguda com si res, amb les ninetes que li giravoltaven i la boca oberta. Jo vaig imitar-la, però al cap d'una estona em feien mal els ulls.

–Àvia, avui miraràs els dibuixos amb nosaltres? –va preguntar-li un dels nens.

–Aquests dibuixos cridaners, claus de judo i truitícoles matxucats? –va contestar la Teresa.

–Terrícoles– la va corregir l'avi.

–És igual, terrícoles o truitícoles, el que sigui..., de cap manera. Són una salvatjada.

–L'avi no hi estava d'acord.

–A tu el que et passa és que no hi entens.

–Tots tres nens van donar la raó a l'avi.

–És una sèrie superguai, iaia!

–És la sèrie del Lluitador Blanc!

–Amb armes interespacials!

–Es desintegren!

–Sssst! Que comencen els anuncis!

–Jo em pensava que, en acabar, s'aixecarien de les cadires i tancarien la tele; però no, van continuar mirant els anuncis i cap d'ells no es va moure ni un mil·límetre.

»Els nens, en veure els anuncis, es van esverar i van començar a assenyalar objectes de colors que sortien a la pantalla.

–Em vull comprar aquesta torradora de panets!

–Jo vull uns pantalons de marca rentats a la pedra!

–Jo vull un cotxe teledirigit blau elèctric com aquest!

–Jo, un despertador musical amb ritme disco! És fantàstic!

–De sobte, al televisor va aparèixer un estany blau, blau com el cel. La Teresa va sospirar:

–Que maco és el mar.

–Jo mirava hipnotitzat aquella imatge. Allò era el mar! I el mar era tan màgic com la televisió. Vaig ensumar i em va arribar l'aroma salada. Vaig sentir la remor de les onades. Però no m'arribava a través del televisor sinó a través de la finestra de la petita rulot.

Ves com són les coses. Tenia el mar a quatre passes i el veia per primer cop a la televisió.

Maite Carranza (adaptació)

Lectura 11: El retaule del flautista

Nom i cognoms: _____ **Data:** _____

1 Contesta les preguntes següents:

a) Quin problema té la ciutat de Pimburg? _____

b) Què fa l'alcalde de la ciutat quan el van a visitar els síndics? _____

c) Quina solució proposen els síndics al problema? _____

d) Quins personatges volen treure profit de la situació? De quina manera? _____

2 Relaciona el nom de cada ofici amb el seu significat:

• síndic	a) Oficial municipal que està a les ordres de l'alcalde d'un ajuntament.
• agutzil	b) Antigament, qui s'encarregava de preparar medicaments.
• alcalde	c) Encarregat dels interessos i les gestions administratives d'una comunitat.
• manyà	d) President de l'ajuntament d'un municipi.
• apotecari	e) Artesà que fabrica panys, claus i objectes de ferro.

3 Busca aquesta frase de la lectura i explica què vol dir:

La plaga de rates us farceix els mitjons de bons escuts d'or, eh?

Lectura 12: El món del teatre

Nom i cognoms: _____ **Data:** _____

1 Contesta aquestes preguntes sobre la lectura:

a) On va néixer el teatre? _____

b) A quin teatre interpretava Shakespeare les seves obres? De quin país era?

c) Com es diuen les peces religioses que s'interpretaven a l'edat mitjana?

d) Què són les farses? _____

e) En què consisteix la tramoia? _____

2 Pensa i opina què volen dir aquests enunciats del text:

a) L'arlequí feia servir, sobretot, la imaginació i l'enginy.

b) Caricaturitzant els defectes de les persones i fent que es riguessin de les seves febleses, Molière aspirava a corregir-les.

3 Consulta el diccionari i anota el significat de les paraules següents:

a) entortolligar: _____

b) avar: _____

c) vanitós: _____

d) hipòcrita: _____

Lectura 13: Mecanoscrit del segon origen

Nom i cognoms: _____ Data: _____

1 Contesta aquestes preguntes:

a) Qui va empènyer en Dídac a la resclosa? Per què ho van fer? _____

b) Qui va salvar en Dídac? _____

c) Què va veure l'Alba abans de llançar-se a l'aigua? _____

d) Què van veure l'Alba i en Dídac després de sortir de l'aigua? _____

e) Per què es van posar a plorar quan van arribar al poble? _____

2 Ordena aquestes frases que formen el resum de la lectura:

- ☐ Els dos nois caminen fins al poble i s'adonen que aquells aparells misteriosos l'han atacat.
- ☐ L'Alba es llença a l'aigua i salva en Dídac.
- ☐ Descobreixen que l'atac només ha respectat els animals i decideixen proveir-se de roba i aliments per començar una expedició.
- ☐ L'Alba veu que dos nois tiren a l'aigua un noi negre, mentre el cel i la terra comencen a vibrar i s'atansen uns plats voladors.
- ☐ Els dos nois, en veure les seves famílies sota les runes, es posen a plorar i descobreixen que l'atac ha afectat, també, altres pobles.

3 Classifica les frases anteriors en aquest quadre:

Introducció	Nus	Desenllaç

Lectura 14: La predicció del temps

Nom i cognoms: _____ **Data:** _____

1 Contesta aquestes preguntes sobre la lectura:

a) Per a què serveix la meteorologia? _____

b) Què són les prediccions meteorològiques? _____

c) Quines cartes estan més d'acord i quines més en desacord amb l'article?

2 Escull i assenyala la frase que resumeix millor cada carta d'opinió.

- ☐ Les previsions meteorològiques fan una tasca molt profitosa i amb conseqüències positives per a la humanitat.
- ☐ La meteorologia ha originat un avenç important en la mesura que es pot tenir un coneixement de les forces de la naturalesa.
- ☐ Tot un col·lectiu de meteoròlegs recullen i analitzen les dades durant un dia per fer la previsió amb una setmana d'antelació com a màxim.
- ☐ Els meteoròlegs han de fer prediccions sense ser tan categòrics, ja que, en ser una ciència poc exacta, afecta el sector del turisme.
- ☐ Els homes i les dones del temps tenen un gran equip de persones que treballen perquè es puguin fer prediccions diàries.
- ☐ Abans de sortir de vacances, cal que escoltem les prediccions que fan els meteoròlegs.

3 Indica si aquestes expressions són sinònimes. Busca'n d'altres que vulguin dir el mateix i escriu-les.

• Fa un sol que bada les pedres

• El sol picava de valent.

Lectura 15: El talp Eudald mira la tele

Nom i cognoms: _____ **Data:** _____

1 Contesta aquestes preguntes sobre la lectura:

a) Quants membres formaven la família que va visitar el talp? _____

b) Quina és l'única activitat que fa aquesta família? Quina era la seva actitud?

c) Com és el talp Eudald? _____

d) Quin personatge de la família és més crític amb els programes de televisió?

e) Quina reacció tenen els néts quan veuen els anuncis de la tele? _____

2 Explica què volen dir aquestes frases del text:

a) Els Caps de Carbassa, quan miren la tele, no tenen ulls per a res més.

b) El mar és tan màgic com la televisió.

3 Consulta el diccionari i escriu el significat d'aquestes paraules i expressions:

a) salobre _____

b) sentor: _____

c) tendals: _____

d) calar les ulleres: _____